

§ 878, nýbrž na § 1447 obč. zák. a uvedl § 878 jen vzhledem na vnitřní souvislost obou těchto zákonných předpisů. Soud odvolací užil §§ 1295, 1296 a 1311 obč. zák. pouze k naznačení rozdílu mezi zaviněním a náhodou, nevyslovil však, že tyto §§, jak v rekurse jest uvedeno, ustanovují následky nenahodilého zmaření věci, ani neřešil otázku, zdali tyto §§ týkají se případu, když povinný sám znemožnil si splnění závazku, kteráž otázka jest v tomto sporu vůbec nerozhodná. Okolnost, že povinnost splnění smluvního závazku a povinnost náhrady škody nevylučují se vždy navzájem, nemění ničeho na právním stanovisku soudu odvolacího. Žalovaný namítal před procesním soudem, že nemůže dodati chmel podle žalobní žádosti, poněvadž chmel, jež původně měl, později prodal a odevzdal osobám třetím a chmele sklizně roku 1919 vůbec již není. O tomto přednesu žalovaného nebylo v první stolici při ústním přelíčení jednáno a důkazy o skutkových okolnostech v tomto směru nebyly vůbec připuštěny, což jest podstatnou vadou řízení, neboť, jest-li námitka žalovaného, shora uvedená, správná, nelze žalovaného vzhledem na hořejší právní úvahu odsouditi k dodání chmele sklizně roku 1919, jak žalobce žádá. Soud odvolací tedy podle § 496 s. ř. s. právem vyhověl odvolání žalovaného, zrušil rozsudek prvního soudu a nařídil vhodné doplnění řízení procesního.

Čís. 2128.

Ustanovení třetího odstavce § 409 c. ř. s. nelze použiti na usnesení.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1922, R I 1440/22).

Usnesením prvního soudu ze dne 6. srpna 1922 byl dlužník uznán povinným zaplatiti vymáhajícímu věřiteli útraty soudního řízení 246 Kč 84 h do 14 dnů pod exekucí. Rekursní soud usnesením ze dne 12. září 1922, doručeným dlužníku dne 23. září 1922, usnesení prvního soudu potvrdil. Dne 13. září žádal vymáhající věřitel za povolení exekuce k vydobytí útratové pohledávky. Soud první stolice usnesením ze dne 20. září 1922 exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Jednou z podstatných podmínek pro povolení exekuce jest dle § 7 odstavec druhý ex. ř. právoplatnost exekučního titulu a nelze proto exekuci povolit dříve, než pohledávka dospěje a projde lhůta, určená v titulu exekučním pro plnění. Dle § 409 c. ř. s. počíná lhůta k plnění, určená soudním rozhodnutím, teprve dnem po pravomoci soudního rozhodnutí; bylo-li rozhodnutí soudu první stolice k oprávněnému prostředku soudem druhé stolice potvrzeno, počíná lhůta k plnění, určená rozhodnutím soudu první stolice, teprve dnem po doručení rozhodnutí soudu druhé stolice. V tomto případě bylo usnesení soudu první stolice ze dne 6. srpna 1922, tvořící exekuční titul a ukládající žalobci Vojtěchu Š-ovi, nahraditi žalovanému Karlu N-ovi útraty soudního řízení 246 Kč 84 h do 14 dnu pod exekucí, usnesením krajského jako rekursního soudu ze dne 12. září 1922 potvrzeno a toto potvrzující usnesení soudu druhé stolice bylo doručeno žalobci dne 23. září 1922 a žalovanému dne 22. září 1922, počala tedy pro žalobce 14denní lhůta k plnění útrat 246 Kč 84 h, určená usnesením soudu první stolice ze dne 6. srpna 1922, teprve dnem 24. září 1922 a prošla tato lhůta teprve dnem

7. října 1922. Exekuční návrh žalovaného Karla N-a k vydobytí těchto útrat na žalobci byl podán dne 13. září 1922 a povolena exekuce dle tohoto návrhu soudem první stolice dne 20. září 1922, tedy v době, kdy lhůta k placení těchto útrat ještě nepřešla a kdy ještě rozhodnutí soudu druhé stolice ze dne 12. září 1922 stranám nebylo ani doručeno. Tím porušen byl předpis § 409 c. ř. s. a § 7 ex. ř.; povolená i vykonaná exekuce jest neplatnou.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávněnosti. Názor rekursního soudu, že ustanovení třetího odstavce § 409 c. ř. s., který mluví pouze o rozsudcích, se vztahuje též na usnesení, odporuje předpisu § 524 c. ř. s., dle něhož rekursy nemají odkladacího účinku ani co do provedení usnesení, jemuž bylo odporováno, ani co do jeho vykonatelnosti. V tomto případě jest exekučním titulem usnesení okresního soudu ze dne 6. srpna 1922, jímž bylo uloženo povinnému, aby zaplatil do 14 dnu pod duhonem práva vymáhajícímu věřiteli útraty určené na 246 Kč 84 h. Toto usnesení bylo doručeno povinnému 10. srpna 1922, protože posledním dnem k zaplacení těchto útrat byl 24. srpen t. r. Při tom jest lhůta stejno, že povinný podal rekurs proti usnesení prvního soudu dne 23. srpna 1922, jelikož nevznel návrh, by této stížnosti byl přiznán odkladací účinek ve smyslu druhého odstavce § 524 c. ř. s. Exekuční žádost, podanou vymáhajícím věřitelem dne 13. září 1922, nelze tedy považovati za předčasnou.

Čís. 2129.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Lesní stromky, vyrostlé na požadovaném pozemku ze semen, větrem tam zavátých, jsou přírůstkem (§ 404 obč. zák.), stromy, na požadovaném pozemku zasázené, příbytkem (§ 420 obč. zák.). Požadovací nárok vztahuje se i na ty i na ony, ač nejde-li o případ odstavce pátého § 1 požad. zák.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1922, R I 1445/22).

Soud první stolice přiznal sice drobnému pachtýři do vlastnictví pozemek čk. 658, nikoliv však 17 dubů a ostatní stromky na něm se nacházející a uvedl v tomto směru v důvodech: Konaným řízením nebylo zjištěno, že požadovateli nebo jeho předchůdcům byly dány do pachtu s pozemky i duby a stromy na něm se nalézající, ani toho žadatel netvrdí. Že vlastnictví dubů požadovatel nebo jeho předchůdce vůbec nabyli a zejména řádným způsobem, nebylo výsledky řízení nijak potvrzeno; rovněž nebylo potvrzeno výsledky řízení, že předchůdce žadatele duby ty pro sebe zasázeli a pro sebe pěstovali; naopak výsledky řízení bylo zjištěno, že předchůdce žadatelův ve službách lesní správy z jejích sazenic je zásel v souvislosti s celou alejí na pozemcích